

ילד רע

לפני שנים רבות, בעיירה קטנה במרכז צרפת, בבקתה עלובה, חיה אלמנה עם בן יחד. הבחור היה כבן חמש-עשרה ולמרות ששמו היה אנטואן, כולם קראו לו טאונו-באונו. הם היו עניים מאוד, עד שפחד אחז אותם שקירות הבקתה יתמוטטו. אלא שטאונו-באונו, במקום לצאת לעבודה כמו כל נער אחר בגילו, הסתובב ברחובות עם עיניים באדמה, ולא ראה כלום שמסביבו.

"אתה טיפש גדול, ילדי" נהגה לומר אמו לעתים קרובות והוסיפה בצחוק "לא היית יכול אפילו לתפוס זאב בזנבו."

יום אחד אמרה לו אמא ללכת ליער ולאסוף עלים יבשים כדי לעשות מצע לה ולעצמו. הוא יצא ליער, אך כאשר התחיל לרדת גשם חזק הסתתר בגזע של עץ חלול. שם היה לו כל כך נוח ונעים שבקרוב נרדם.

כעבור זמן העיר אותו רעש. נדמה היה שחיה כלשהי המנסה להיכנס לגזע העץ, והדבר הפחיד אותו מאוד. הוא הרים את ראשו וראה פתאום חיה גדולה, המפנה אליו את אחוריה.

"זה בוודאי הזאב, שעליו מדברים כה הרבה" חשב טאונו-באונו. הוא התכווץ וניסה להסתתר בחלל העץ. הזאב הלך אחורה וניסה להידחק לתוך העץ, כנראה כדי להסתתר לפני הגשם. טאונו-באונו נבהל נורא ופחד אפילו לנשום. אך אז בא לו רעיון.

הוא נזכר שאמא סיפרה שזאב לא יכול להפנות את ראשו אחורה ולא יכול להסתובב כדי לראות מה קורה מאחוריו. הוא הושיט את ידו, ותפס את הזאב בזנבו. אז יצא מהעץ, גרר את הזאב בזנבו מאחוריו, וחזר לאמו. (למעשה הזאב יכול היה להסתובב ולהפנות את ראשו כמה שרק רצה, אבל היה פיקח ורצה לראות מה יקרה).

"אמא" אמר אנטואן "אמרת שאינני יכול לתפוס זאב בזנבו. אבל הנה הוא."
"אכן פלא ופלא" ענתה אמא, שהשתדלה להתרחק

כמה שיותר משניהם "אבל מאחר שתפסת אותו, נראה איך נוכל לנצל זאת. תוציא מהארון את עורו של האייל שמת לפני יומיים. נתפור את הזאב לתוך העור הזה והוא יראה כמו אייל נהדר. מחר נצא לשוק ונמכור אותו.

הזאב, שהיה ערום וחכם הבין אמנם את הדברים, אך העדיף שלא להגיב ונתן לסגור את עצמו בעורו של האייל. "תמיד אוכל להשתחרר מזה" חשב "עדיף לא למהר". הוא נשאר בתוך העור למרות שהיה לו לא נוח וחם, אך התאפק ולא ניסה לנשוך באפים שהופיעו ליד פיו בזמן התפירה.

למחרת יצא טאונו-באונו לשוק עם הזאב בלבוש אייל. איכרים רבים באו סביבו והציעו מחירים טובים עבור החיה. הם עוד לא ראו בעל חי יפה כזה, ובסוף, אחרי משא ומתן ממושך החיה נמכרה לשלושה אחים, עבור סכום כסף מכובד. לשלושת האחים היו עדרי צאן יפים, אך לא היה ביניהם אייל אחד גדול ויפה כמו זה שעכשיו קנו.

"העדר שלי הוא הקרוב" אמר האח הבכור "נשאיר אותו בדיר בלילה ומחר נחליט לאיזה מרעה להוביל אותו." הזאב הקשיב, חיך והרים את ראשו גבוה יותר מאשר קודם.

למחרת האיכר הצעיר התחיל לסוב במשקו וכדבר הראשון ניגש לדיר צאן שלו. לתדהמתו הוא מצא את כל הכבשים שלו מתות, מלבד אחת, שהזאב אכל את כולה. מיד הבין מה קרה. זה לא אייל ששכב שם, בפינה ודמה את עצמו ישן, אלא זאב שהביט עליו בעיניים עצומות למחצה, אבל מוכן היה לקפוץ עליו בכל רגע.

האיכר לא ניסה להתקרב, אלא החליט לעשות תעלול לאח שני. הוא סיפר לו כי האייל לא רצה לאכול את העשב בשדה שלו, ועדיף שייקח אותו למרעה ליד הנהר, שם רעה הצאן שלו.

האח השני לקח את הזאב בערב למקום בו רעה הצאן שהוריש לו אביו. למחרת גם כל העדר שלו היה טרוף. הוא הבין שנפל בפח, אך החליט לחזור ולעשות אותו התעלול לאח השלישי. וגם לזה קרה

דבר דומה.

עכשיו האחים נפגשו, הודו כל אחד על מה שעשו זה לזה, אבל החליטו לקחת את החיה חזרה לטאונו-באונו ובהזדמנות לתת לו מכות רצח. טאונו-באונו ישב על עץ שזיפים של שכנו ואכל בתאבון את הפרי הבשל, כשראה את שלושת האיכרים המתקרבים. הוא קפץ מהעץ, רץ הביתה וקרא לאמו "אמא, האיכרים באים הנה עם הזאב. הם גילו את מעשינו ורוצים בוודאי להרוג אותי, ואלי גם אותך. אבל תעשי כפי שאני אומר ואולי אוכל להציל את שנינו. שכבי על הארץ כמו מתה ואל תוציאי הגה, מה שלא יקרה." כששלושת האחים הגיעו לביתם מצאו את האישה שוכבת על הארץ וטאונו-באונו לידה שורק חזק לתוך אוזנה במשרוקית מקרן תייש. "מה אתה עושה, נבל שכמותך?" שאל האח הבכור. "מה אני עושה? הו ידידי! אני היצור המסכן ביותר שבעולם. אבדתי את אמא הטובה ביותר שרק

יכולה להיות ואינני יודע מה יקרה עכשיו איתי." הוא שם את פניו בידיו והתחיל להתייפח. "אבל מדוע אתה שורק כך באוזנה?" "זה הסיכוי האחרון. אומרים שהמשרוקית זו יכולה להחיות אדם מת ואני קיוויתי..." והוא שוב שם פנים בידיו אך הציץ בין האצבעות על האחים וראה שעיניהם נעשו גדולות כמו צלחות. "ראו!" קרא טאונו-באונו פתאום "ראו! אני מרגיש שהיא זזה. אפה התחיל להתנועע. הו, כנראה המשרוקית לא איבדה את כוחה!" והוא המשיך לשרוק עוד יותר חזק. רגליה של האם התחילו לנוע וכעבור זמן קצר היא הרימה כבר את ראשה. האיכרים כל כך הופתעו מהחיית המתים המדומה שרגע לא יכלו לדבר. אך בסוף האח הבכור פנה לנער "שמע לי. אין לי ספק שאתה נוכל גדול. מכרת לנו אייל למרות שידעת שזה זאב, ואנחנו באנו להתנקם בך. אבל נסלח לך אם תיתן לנו את המשרוקית." "הו! זה האוצר היחיד שלי" קרא טאונו-באונו

בהיסוס "אני מעריך אותה מאוד. אבל אם אתם רוצים כל כך, כנראה לא אוכל לסרב." הוא הושיט את המשרוקית והאח הבכור שם אותה בכיסו. האחים הלכו הביתה שמחים ובדרך אמר הצעיר שביניהם "בא לי רעיון מצוין! הנשים שלנו עצלניות ורוטנות ומכבידות על חיינו. הבה נפחיד אותן קצת. נהרוג אותן כשרק נבוא לביתנו. מובן שנקים אותן שוב לחיים, אבל הן תקבלנה שעור טוב בהתנהגות."

"כמה שאתה חכם" אמרו שני האחים האחרים "לא חשבנו על תעלול כזה."

וכאשר חזרו הביתה שלושתם הרגו מיד את נשותיהם. עכשיו הבחורים התחילו לשרוק במשרוקית, זה אחרי זה, בכוח כזה שריאותיהם כמעט והתפקעו, אבל הנשים שכבו מתות ולא הניעו אפילו עפעף.

הבעלים נבהלו מאוד כי הרי לא התכוונו להרע לנשים. בסוף הם הבינו שאין טעם למאמצייהם, ושטאונו-באונו הולך אותם שוב שולל.

הם קמו בפנים חמורות, לקחו שק גדול וחזרו לבקתה של טאונו-באונו. הפעם לא היה מנוס. טאונו-באונו ישן ופתח את עיניו רק כאשר הבחורים נכנסו. הם שמו אותו בשק בלי אומר ודברים, קשרו היטב והבכור שם את השק על כתפו. הם התחילו ללכת לכוון נהר, כדי להטביע שם את הנער.

אבל יום היה חם, ודרך לנהר ארוכה, והשק כבד יותר משק חיטה. הם סחבו אותו לפי התור, אך נעשו עייפים וצמאים, וכאשר הגיעו לפונדק שבצד הדרך זרקו את השק על הספסל שלפני הדלת ובעצמם נכנסו כדי להתרענן.

הם לא שמו לב שבקצה הספסל, בצל העץ, יושב קבצן. אבל טאונו-באונו שמע רעש כאילו מישהו אוכל לידו וכשרק האיכרים נכנסו לפונדק התחיל לגנוח בשקט.

הקבצן התקרב לשק ושאל "מה קרה, נערי? למה קשרו אותך כאן?"

"כי רוצים למשוח אותי להגמון, ואני לא מסכים"

ענה טאונו-באונו.

"זה לא רע כל כך להיות הגמון" אמר הקבצן.
"לא אמרתי זאת" ענה טאונו-באונו "אבל לי זה לא מתאים. אם אתה רוצה לחבוש מצנפת הגמון, פתח רק את השק, ותחליף אותי כאן."
"אעשה זאת ברצון" אמר הקבצן והתחיל לפתוח את הקישורים. וכך היה שלא טאונו-באונו אלא הקבצן הושלך לנהר.

למחרת נקברו נשות מתות של האחים וכאשר אלה חזרו מהלוויה פגשו את טאונו-באונו שהוביל עדר צאן גדול. הם נעמדו עם פיות פעורות.
"נבל!" קראו, רק אתמול הטבענו אותך בנהר והיום רואים שאתה בריא ושלם."

"זה באמת נראה מוזר" ענה הנער "אבל לא ידעתם שעל קרקעית הנהר נמצא עולם שני, ואף טוב ועשיר יותר מזה כאן. כששלחתם אותי לנהר הרגשתי תחילה קצת מוזר, אבל אחרי זמן התחלתי להביט סביבי. ראיתי שלא רחוק ממקום בו נפלתי מתקיים שוק כבשים. עובר אורח אחד

אמר לי שכל יום מחלקים שם חינם סוסים ובקר. אילו היה לי רק מזל ליפול שם איפה שמחלקים סוסים, הייתי בוודאי מתעשר!"
"ותדע איפה המקום הזה של שוק הסוסים?"
"בוודאי. ראיתי זאת במו עיניי."
"אז אם אינך רוצה שנתנקם בך, תזרוק אותנו למקום בנהר, איפה שמחלקים סוסים."
"ברצון, רק תביאו שלושה שקים גדולים ובואו לסלע, שבולט לתוך הנהר. אזרוק אתכם משם, ותפלו ישר על גבם של סוסים נהדרים."
והוא זרק אותם שם, ואיש לא יודע לאיזה שוק הם הגיעו.